

1

Solen var for længst gået ned, men garagetaget var stadig varmt. Vi lå på maven og kiggede ud over kanten.

”Se lige dér,” sagde jeg og gav Signe et puf i siden.

Jeg nikkede i retning af to af mine forældres venner, som dansede rundt og prøvede på at virke sexede. Signe tog sin mobil frem og begyndte at filme.

”Du har vel ikke tænkt dig at lægge det ud?” sagde jeg.

Signe lod kameraet glide forbi sofahjørnet, hvor vores nabo, Håkan, sad mageligt tilbagelænet og underholdt en flok grinende gæster, og videre til bardisken, hvor hans datter, Mitra, iført kjole og højhælede sko, var travlt optaget af at mikse drinks. Mor og far betalte hende for at stå i baren. Jeg mindedes de mange gange, hun havde passet mig som lille. Nu var jeg vokset fra babysittere, og Mitra var i gang med at læse til læge.

Signe panorerede videre ud mod haven, hvor gæsterne stod i klynger og snakkede højrøstet i munden på hinanden, hver og én med et glas i hånden. Det lignede en sko-

legård for voksne.

”Det der er faktisk ret dårlig stil,” sagde jeg med henvisning til Signes mobiltelefon.

”Dårlig stil?” gentog Signe.

”Jeg mener onskabsfuldt sådan at filme folk, uden at de ved det.”

”Jeg forstod godt, hvad du mente, jeg har bare aldrig før hørt ordet brugt på den måde.”

Signe er fra Stockholm. Vi er kusiner og har kendt hinanden, siden vi var små. Alligevel ved jeg dårligt nok, hvem hun er. Hun siger ikke ret meget og griner næsten aldrig. Nu skulle hun bo hos os hele sommeren. Hendes mor var syg, og hendes far boede i London sammen med sin nye familie. Jeg vidste ikke rigtigt, hvad jeg skulle mene om det. Altså jeg kan godt lide min kusine, men hvis vi ikke havde været i familie, tror jeg ikke ligefrem, at vi ville have været hjerteveninder.

”Jeg tror, jeg går ned,” sagde jeg og rejste mig på knæ.

”Okay,” sagde Signe og blev liggende.

”Måske er der et eller andet i fjernsynet,” sagde jeg.
”Kommer du?”

Signe filmede videre, som om hun ikke havde hørt, hvad jeg sagde.

2

Vi gik ovenpå og så en film. Jeg havde set den før. Det er ikke så dårligt at se den samme film flere gange, på den måde behøver man ikke hidse sig unødvendigt op. Jeg skævede til Signe i smug. Hun kiggede på filmen, som jeg selv kigger på en mælkekarton. Det var ligegyldigt, om der foregik noget spændende, romantisk eller sjovt. Signe fortrak ikke en mine.

”Hvad syntes du?” sagde jeg, da filmen var slut.

”Den var god,” sagde Signe.

”Syntes du det?”

”Ellers havde jeg ikke sagt det.”

Jeg slukkede for fjernsynet. Nedenunder var der skruet endnu højere op for musikken. Larmen blandedes med lyden af stemmer og latter. Jeg smilede til Signe.

”De er fulde.”

”Hvis man drikker alkohol, bliver man fuld,” svarede hun.

Det var endnu et eksempel på en ægte Signe-kom-

mentar. Omtrent ligesom at sige, at vand er vådt. Det er jo noget, alle ved, men man behøver ikke ligesom påpege det. Hun kiggede på mig uden at sige mere. Jeg følte mig underligt til mode. Signe havde garanteret ikke ret mange venner, og jeg fik en ubehagelig fornemmelse af, at det ville smitte af på mig, hvis vi havde for meget med hinanden at gøre. Ikke fordi jeg selv havde for mange venner. Men garanteret flere.

Samtidig havde jeg medlidenhed med Signe på grund af hendes mor og alt det der.

”Jeg er træt,” sagde jeg.

Hun svarede ikke.

”Jeg tror, jeg går i seng.”

Signe blev siddende i sofaen. Det var umuligt at vide, hvad hun tænkte; tilsyneladende ingenting.

”Er du ikke træt?”

”Nej.”

”Okay, men jeg går i hvert fald i seng.”

Signe tog sin telefon frem og gav sig til at kigge på filmen, som hun havde optaget. Den, som viste mine forældres fest sammen med deres venner. Festen, som stadig var i fuld gang nedenunder.

”Godnat, Signe,” sagde jeg.

”Godnat, Elsa,” svarede hun uden at se op fra mobilen.